

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoPr/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220206506
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7220206506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: O. V. R., D. XX.X.XXXX, N. S. A., A. XX, G. V.: Z., W. XX proti žalovanému: Košická arcidiecéza, so sídlom v Košiciach, Hlavná 28, IČO: 00 179 094, zastúpený Sýkorová - Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Murgašova 3, IČO: 50 550 837, o žalobe na obnovu konania OS KE II. sp. zn. 42Cpr/84/2017, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 41Cpr/25/2020-68 zo dňa 18. novembra 2020

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi 100 % nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví napadnutého rozsudku rozhodol v tomto znení:

I. Žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II sp. zn. 42Cpr/84/2017, z a m i e t a.

II. Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu doručená súdu prvej inštancie dňa 29.06.2020, ktorou sa žalobca domáhal povolenia obnovy veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 42Cpr/84/2017, právoplatne skončenej rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019, doručeného žalobcovi dňa 21.01.2020. K dôvodom podania žaloby na obnovu konania uviedol, že žalobu podáva podľa § 397 písm. a) CSP, lebo sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uviedol, že žalobu podáva podľa § 403 ods. 1 CSP v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Dôvodom žaloby na obnovu konania je podľa žalobcu porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie garantované Európskym dohovorom o ľudských právach v hlave I článok 6 ods. 1 Dohovoru a porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že jeho právo na spravodlivé súdne konanie bolo porušené rozsudkom OS KE II sp. zn. 42Cpr/84/2017 a potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/13/2018. Na Okresnom súde Košice II v pôvodnom konaní 42Cpr/84/2017 sa domáhal určenia, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným nepretržite trvá a vymoženia plnenia povinností žalovaného voči žalobcovi vyplývajúceho z platného trvania pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, ktorý sa však s jeho návrhom nezaoberal s odôvodnením, že „o veci bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní Okresného súdu Košice I sp. zn. 12C/153/2006, preto súd sa obmedzil iba na zistenie, či existuje právny

titul rozviazania pracovného pomeru, nemôže skúmať jeho platnosť či neplatnosť“. Podľa žalobcu sa Okresný súd Košice II dopustil fatálnej chyby. Zistený právny titul rozviazania pracovného pomeru nie je právnym titulom rozviazania pracovného pomeru s ním, ako štatutárnym orgánom právnickej osoby Rímskokatolíckej cirkvi farnosť Budkovce a rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 12C/153/2006 nie je rozsudkom o právnom titule rozviazania pracovného pomeru s ním ako štatutárom právnickej osoby Rímskokatolíckej cirkvi farnosť Budkovce, je obyčajnou súdnou fraškou a podvodom. Túto skutočnosť ako právny dôkaz porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie dodnes hľadal medzi riadkami právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 42Cpr/84/2017. O právnom dôvode žaloby na obnovu konania sa dozvedel práve pri koncipovaní tejto žaloby na obnovu konania, hľadaním logických súvislostí na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie dňa 27.06.2020, keďže nejestvuje právny titul na rozviazanie pracovného pomeru, ale jestvuje právny titul trvania pracovného pomeru v menovacom dekréte v jeho menovaní do funkcie farára farnosti Budkovce. Predkladá Potvrdenie právnej subjektivity vydané Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 15. augusta 2000 a Osvedčenie právnej skutočnosti, že štatutárnym predstaviteľom Rímskokatolíckej cirkvi, farnosť Budkovce, je V. R., farár, vydaným Rímskokatolíckym arcibiskupstvom Košice zo dňa 28.8.2000. Tým, že súd vo veci nekonal, porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu. Navrhoval preto, aby súd rozsudkom obnovu konania povolil. Na preukázanie tvrdených skutočností žalobca súdu predložil Potvrdenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky - cirkevný odbor zo dňa 15. augusta 2000 č. MK - 665/2000-320, Osvedčenie právnej skutočnosti vydané Rímskokatolíckym biskupstvom Košice zo dňa 28.8.2000 č.j. P-145/2000.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a mal za to, že skutočnosti uvádzané žalobcom nie sú zákonným dôvodom na povolenie obnovy konania s tým, že rovnako nebola dodržaná zákonom stanovená lehota na podanie návrhu na obnovu konania.

4. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil ako prvé v zmysle ust. § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 398 CSP, § 403 ods. 1, 2 CSP, § 414 CSP, § 413 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že povolenia obnovy konania sa v predmetnej veci domáha neúspešná strana v spore vedenom na OS KE II sp. zn. 42Cpr/84/2018 (žalobca) v zákonom stanovenej objektívnej lehote. Rozsudok OS KE II. sp. zn. 42Cpr/84/2018 zo dňa 14.05.2018 v spojení s rozsudkom KS KE sp. zn. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019 nadobudol právoplatnosť dňa 21.01.2020. Žalobca podal žalobu na obnovu konania na Okresnom súde Košice II osobne dňa 29.06.2020. Trojročná objektívna lehota začala plynúť dňa 22.01.2020. Čo sa týka subjektívnej trojmesačnej lehoty, žalobca uviedol, že žalobu podáva podľa § 403 ods. 1 CSP v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobcu na obnovu konania, dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Zároveň v podaní zo dňa 06.09.2020 zdôraznil, že „keď ho mohol uplatniť“. Uviedol, že „o právnom dôvode žaloby na obnovu konania, ako dôkaz, sa dozvedel práve, pri koncipovaní tejto žaloby na obnovu konania, hľadaním logických súvislostí na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenie môjho práva na spravodlivé súdne konanie dňa 27.06.2020.“ Súd prvej inštancie ako prvé uviedol, že podaním žaloby na obnovu konania dňa 29.06.2020 nebola dodržaná subjektívna 3 mesačná lehota, ktorá podľa názoru súdu začala plynúť dňa 22.01.2020 (t.j. odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudkov, ktorých obnovu konania sa žalobca domáha), a nie dňa 27.06.2020 (kedy žalobca koncipoval žalobu a hľadal logické súvislosti na prelomenie nezmyselných tvrdení súdu a riešenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie). Uviedol, že pokiaľ žalobca mal za to, že ide o nezmyselné tvrdenia súdu a porušenie jeho práva na spravodlivý proces, o tejto skutočnosti sa dozvedel nepochybne už doručením rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 9CoPr/13/2018 žalobcovi dňa 21.01.2020, a teda odo dňa nasledujúceho začala žalobcovi plynúť 3 mesačná subjektívna lehota (t.j. dňa 22.01.2020). Vzhľadom na uvedené, súd bol toho názoru, že je splnená podmienka aj pre odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu nesplnenia trojmesačnej subjektívnej lehoty, aj keď je nesporné, že žalobu na obnovu konania podala oprávnená strana, t.j. žalobca ako neúspešná strana v spore vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42Cpr/84/2017 a ako novú skutočnosť by malo byť potvrdenie právnej subjektivity vydané Ministerstvom kultúry SR zo dňa 15.08.2000 a osvedčenie právnej skutočnosti č.j. P-145/2000 zo dňa 28.08.2000, z ktorých súd zistil, že Rímskokatolícka cirkev je štátom registrovanou cirkvou v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností. Základnou právnou normou Rímskokatolíckej cirkvi je Kódex kanonického práva z roku 1983. Zoznam jednotlivých zákonne zriadených farností sa nachádza na príslušnom biskupskom či arcibiskupskom úrade. V celoslovenskom schematizme zo dňa 01.12.1996 sa na strane 24 uvádzajú Budkovce ako farnosť Rímskokatolíckej cirkvi Arcibiskupstva Košice. Cirkevný

odbor Ministerstva kultúry Slovenskej republiky potvrdil, že Rímskokatolícka cirkev Farnosť Budkovce, okres Michalovce, 072 15 Budkovce, má právnu subjektivitu a jej štatutárnym zástupcom je farár alebo správca farnosti. Podľa súdu preto nie je novou skutočnosťou, že Rímskokatolícka cirkev Farnosť Budkovce má právnu subjektivitu a že jej štatutárnym zástupcom je farár alebo správca farnosti. Z dôkazu predloženého žalobcom, a to z Osvedčenia právnej skutočnosti č.j. P-145/2000 zo dňa 28.08.2000 zase súd zistil, že Rímskokatolícke arcibiskupstvo Košice osvedčilo, že Rímskokatolícka cirkev, farnosť Budkovce, je zákonne zriadenou farnosťou a na základe samého práva v zmysle kán. 515 § 3 Kódexu kánonického práva má právnu subjektivitu, je spôsobilá vlastným menom vystupovať v právnych vzťahoch a robiť všetky úkony spojené so vznikom, zmenou a zánikom právnych záväzkov, pričom jej štatutárnym predstaviteľom je dp. V. R., T.. Pridelené IČO: 31 992 684, ale ani tento dôkaz z pohľadu súdu rozhodujúceho nie je novou skutočnosťou. Z obsahu spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 12C/153/2006 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.07.2006 s tým, že jeho pracovný pomeru u žalovaného naďalej trvá. Určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa domáhal v súlade s ust. § 77 Zákonníka práce. Okresný súd Košice I rozsudkom č.k. 12C//153/2006-156 zo dňa 02.10.2009 žalobu v celom rozsahu zamietol. Toto rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené Krajským súdom v Košiciach ako vecne správne rozsudkom č.k. 11Co/19/2010-278 zo dňa 04.05.2011, pričom rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 20.6.2011. Nárokom žalobcu na určenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru sa zaoberal aj Najvyšší súd SR a to na základe dovolania, ktoré bolo žalobcom podané proti citovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach. Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3Co/194/2011-306 zo dňa 9.11.2011 dovolanie žalobcu odmietol. Tým bolo o otázke (ne)platnosti predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu na základe listu žalovaného zo dňa 31.07.2006 právoplatne rozhodnuté. Keďže súd prvej inštancie vykonal v spore všetky relevantné dôkazy v tom čase možné vykonať, odvolací súd ako prvé skúmal, či predmetná žaloba na obnovu konania bola podaná v zákonom stanovenej lehote a zistil, že žalobcovi predmetné skutočnosti boli už známe v pôvodnom konaní 42CPr/84/2017, na ktoré aj poukazoval a boli aj predmetom prieskumu v odvolacom konaní pred odvolacím súdom pod sp. zn. 9CoPr/12/2018 a preto nejde o nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by priviedli zmenu skutkových záverov, keďže predpokladom obnovy konania sú len dôkazy, ktoré nemohla strana sporu v pôvodnom konaní použiť, čomu bránila objektívna skutočnosť, pričom obnovou konania nemôže byť nesprávnosť rozhodnutí súdov, či už súdov prvej inštancie, ako aj odvolacích súdov, nakoľko žalobca aj namieta nesprávne právne posúdenie veci v konaní 42CPr/84/2017 a žiadal určiť, že jeho pracovný pomer trvá, aj keď mu bola doručená výpoveď v zmysle § 43 ods. 1 písm. d), ods. 2 Zákonníka práce, čo rovnako nie je dôvodom na obnovu konania, keďže z odôvodnenia podaného návrhu na obnovu konania vyplýva subjektívny názor žalobcu o nespokojnosti s rozhodnutím súdov v rámci konania konania 42Cpr/84/2017 o určení, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá, to nie je relevantným dôvodom na obnovu konania so zreteľom už na uvádzané skutočnosti odvolacím súdom, a preto v zmysle ust. § 397 písm. a) CSP súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu na obnovu konania v celom rozsahu, keďže ním uvádzané dôvody obnovy konania nespĺňajú zákonom stanovené predpoklady. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalovanému priznal 100 % nárok na náhradu trov konania.

5. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote (včas) odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ako prvé nesúhlasil s vyhodnotením skutkového stavu v znení ním uplatnených odvolacích dôvodov, keďže mal za to, že rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný, a teda vecnou a procesnou nesprávnosťou rozsudkov v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I sp. zn. 12C/153/2006 v prípade, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď s odkazom na § 79 Zákonníka práce s tým, že návrh na obnovu konania podal v zákonnej dobe troch mesiacov od kedy sa dozvedel o dôvode obnovy konania, čím je jeho žaloba opodstatnená. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, s ktorým sa aj stotožňuje, keďže žalobcom uvádzané skutočnosti nie sú novými skutočnosťami

a dôkazmi, ktoré by doniesli zmenu záverov, čo sa týka rozhodnutia súdov o právoplatnom skončení pracovného pomeru. Uviedol, že žalobca len opakuje skutočnosti a dôkazy, s ktorými sa vecne správne už vysporiadal súd prvej inštancie v pôvodnom konaní a vzhľadom na to mal za to, že bola splnená aj zákonná podmienka pre odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu nesplnenia trojmesačnej subjektívnej lehoty. Pre úplnosť svojho zdôvodnenia len apeloval na to medzi žalobcom a žalovaným prebehlo viacero súdnych konaní, ktoré boli rozhodnuté v prospech žalovaného. Vid' prehľad súdnych rozhodnutí: Žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 12C/153/2006 návrhom zo dňa 29.09.2006, ktorý upresnil podaním zo dňa 12.12.2006 sa domáhal určenia neplatnosti vyššie uvedeného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 31.07.2006 zo strany žalovaného, určenia, že pracovný pomer naďalej trvá a žiadal priznať náhradu mzdy v sume priemerného zárobku žalobcu a náhradu trov konania. Okresný súd Košice I rozsudkom č.k. 12/153/2006-156 zo dňa 02.10.2009, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/19/2010-278 zo dňa 04.05.2011, právoplatným dňa 20.06.2011, zamietol žalobu o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.07.2006 zo strany žalovaného je neplatné a pracovný pomer trvá. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/194/2011 zo dňa 09.11.2011 odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11/Co/19/2010-278 zo dňa 04.05.2011 podané žalobcom. O mzdovom nároku žalobcu zase rozhodol Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 12C/248/2009-45 zo dňa 19.06.2012, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/219/2012-63 zo dňa 15.05.2013, právoplatným dňa 01.07.2013 a to tak, že súd žalobu žalobcu o náhradu mzdy voči žalovanému zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %. Z vyššie uvedeného je nepochybné, že žalobca v súvislosti s uvedeným určením trvania pracovného pomeru a súvisiacou náhradou mzdy vyčerpal všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky, vrátane ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu, č.k. III. ÚS 339/2015-8 zo dňa 30.06.2015. Žalobca sa žalobou zo dňa 27.10.2017 opätovne domáhal určenia trvania pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, ktorý sa skončil dňa 01. augusta 2006 okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany žalovaného zo dňa 31.07.2006. Okresný súd Košice II rozsudkom č.k. 42Cpr/84/2017-82 zo dňa 14.05.2018, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9CoPr/13/2018 zo dňa 11.12.2019, právoplatným dňa 21.01.2020, žalobu žalobcu o určenie trvania pracovného pomeru zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalobca v súvislosti s uvedeným určením trvania pracovného pomeru využil aj podanie ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu, č.k. II.ÚS/149/2020 zo dňa 15.04.2020. Vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo o otázke (ne)platnosti okamžitého skončenia na základe listu žalovaného zo dňa 31.07.2006, resp. trvania pracovného pomeru žalobcu právoplatne rozhodnuté, tento záver je záväzný, tak pre strany sporu, ako aj pre súd a teda pracovný pomer bol okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 31.07.2006 zo strany žalovaného skončený, tento pracovný pomer už nemôže trvať a žalovaný už nemá voči žalobcovi žiadne povinnosti, ktoré by mu z pracovného pomeru vyplývali. V súdnom konaní pod sp. zn. 42Cpr/84/2017 Okresný súd Košice II (už neskúmal platnosť, resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, a teda sa nezaoberal ani dôvodmi skončenia pracovného pomeru, pretože o uvedenom už bolo právoplatne rozhodnuté, ale obmedzil sa iba na zistenie, či existuje právny titul rozviazania pracovného pomeru. Vzhľadom aj na existenciu vyššie uvedených rozhodnutí dospel preto k záveru, že existuje platný titul rozviazania pracovného pomeru - okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 31.07.2006. Žalovaný apeloval na to, že z obsahu odvolania žalobcu vyplýva žalovaného zjavná subjektívna nespokojnosť s rozhodnutiami súdov, pred ktorými bol v prejednávanej veci v celom rozsahu neúspešný. Vzhľadom k vyššie uvedenému, dôvod žalobcu na obnovu konania nie je relevantným, nakoľko ide o subjektívny názor a pocit žalobcu, ktorý ako dôvod na obnovu konania neobstojí. Navrhoval, aby odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa domáha svojho práva vyplývajúceho z pracovnoprávných vzťahov, ako aj trvania pracovného pomeru, čo je mu zaručené Ústavou SR s tým, že súd je povinný rozhodovať v zmysle Ústavy. Mal za to, že ním uvádzané skutočnosti sú zákonnými dôvodmi na povolenie obnovy konania, ako aj konania vo veci samej.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu ako odvolanie podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska

žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a dospel k záveru o nedôvodnosti ich uplatnenia.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29. 12. 2021 o 10.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 212/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 22. 12. 2021 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

10. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je daný aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, keďže ide o inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 03.12.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016).

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť skutočnosti, na ktoré poukazoval odvolateľ, keďže rozsudok zodpovedá ust. § 220 CSP, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v zmysle procesných ustanovení o vyhodnotení dôkazov účinných v čase jeho rozhodovania a dospel k správny skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a svojim procesným postupom neznemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

17. Podľa § 397 písm. a) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

18. Súd prvej inštancie skúmaním splnenia podmienok prípustnosti obnovy konania v zmysle § 397 CSP dospel podľa odvolacieho súdu k správneému záveru, že tieto podmienky splnené neboli, pričom poukazuje zvlášť na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 23. až 31. odôvodnenia. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ako aj s vyjadrením žalovaného, že v danom prípade neboli splnené podmienky prípustnosti obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a to existencia takých dôkazov a skutočností, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, nakoľko dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania, ktoré nemohli byť v pôvodnom konaní z objektívnych dôvodov použité a ak môžu priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu v spore.

19. Odvolací súd konštatuje, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, skutkové okolnosti, ktoré by boli neskorším rozhodnutím preukázané a ktoré by neboli známe už v čase rozhodovania predmetnej veci. Žalobca namieta len iné právne posúdenie veci, čo však nemení zistený skutkový stav.

20. Nakoľko kumulatívne neboli naplnené zákonné predpoklady v zmysle § 397 písm. a) CSP, odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP a so zreteľom na vecnú správnosť napadnutý rozsudok potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal mu proti neúspešnému žalobcovi 100 % nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške priznaného nároku v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).